

Οι παντοδύναμοι ήρωες της Φραντζέσκας

Απριλίου 25, 2015

Συνέντευξη στη **ΝΑΤΑΛΙΑ ΡΕΖΗ**

Την τριγυρίζουν χιλιάδες ήρωες! Παντοδύναμοι, υπέροχοι, μοναδικοί, απίθανοι, ανίκητοι! Το όνειρο της Φραντζέσκας Αλεξοπούλου- Πετράκη, της βραβευμένης συγγραφέως παιδικών βιβλίων, είναι να περιστοιχίζεται από τέτοιους ήρωες γιατί “ενεργοποιούν απίθανους μηχανισμούς στα δύσκολα και απολαμβάνουν ξένοιαστα τη ζωή”, όπως λέει. Εμπνέεται και λυτρώνεται απ’ αυτούς.

Έχοντας στο επίκεντρο της διήγησης το παιδί, οι διακρίσεις για τη Φραντζέσκα ήρθαν από το πρώτο κιόλας δημιούργημά της: το εικονογραφημένο παιδικό “**Φίλοι; Φως-Φανάρι!**” (2005), το οποίο από το 2013 κυκλοφορεί στη γερμανική γλώσσα. Τιμήθηκε με το βραβείο Πηνελόπης Μαξίμου από τον Κύκλο του ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και το Κρατικό Βραβείο Εικονογράφησης ενώ το δεύτερο (“**Θέλω να γίνω ήρωας!**”, 2007) ήταν ένα από τα εννιά παιδικά της short list των βραβείων του λογοτεχνικού περιοδικού “Διαβάζω”.

Η επιτυχημένη πορεία συνεχίστηκε με την έκδοση πέντε ακόμη βιβλίων (“Δωροβροχή”, “Ο πλανήτης εκπέμπει SOS”, “Ένα, δύο, τρία, ζήτω η οικονομία”, “Όνειρα και Ελπίδες”, “Μια πιο ωραία πεταλούδα”). Από τον Μάρτη του 2013, στο βραβευμένο blog της Φιλαναγνωσίας φιλοξενείται η ιστορία της “Ταξίδι στ’ άστρα” ενώ το καινούργιο της δημιούργημα το “Θέλω πάντα να γελάς” κυκλοφορεί από τον Μάιο του 2014. Ένα ακόμη παιδικό το “Όνειρεύομαι με μάτια ανοικτά” βρίσκεται υπό έκδοση.

Όταν δεν γράφει για τους μικρούς της ήρωες η Φραντζέσκα ασχολείται με την Ικεμπάνα (ιαπωνική παραδοσιακή ανθοδοτική τέχνη). Δεν παύει όμως στιγμή να λατρεύει τα παιδιά, τα όνειρα και τον ήλιο. Απλή, δροσερή, χαμογελαστή, με αθώο, παιδικό σχεδόν βλέμμα αλλά και με κοφτερή “αύρα”. Την συναντήσαμε λίγο μετά το ημίχρονο ενός αγωνιώδους παιδικού ποδοσφαιρικού αγώνα.

Ερώτηση: Φραντζέσκα, από που εμπνέσαι κυρίως;

Απάντηση: Κυρίως από τα παιδιά μου και τις μικρές ή τις μεγάλες περιπέτειές τους. Και γενικότερα από τα παιδιά. Τα παιδιά, που είναι μοναδικά, που ενεργοποιούν απίθανους μηχανισμούς στα δύσκολα και απολαμβάνουν ξένοιαστα τη ζωή.

-Γιατί γράφεις για παιδιά; Πόσο λυτρωτικό είναι για σένα να γράφεις γι'αυτά;

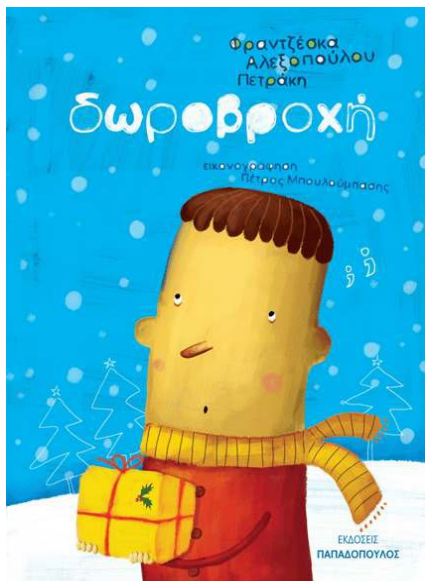
– Γιατί τα λατρεύω. Γιατί τα θαυμάζω. Μ' αρέσει να γράφω για παιδιά. Δεν μου αρέσουν οι γραπτές φλυαρίες. Με μαγεύει το απλό νεύμα που κρύβει ένα μπουκέτο διαφορετικών διαθέσεων. Με ενθουσιάζει η λέξη που αιωρείται μόνη της ανάμεσα σε μια υπέροχη εικόνα και σε μια θύελλα συναισθημάτων. Με γοητεύει η λιτότητα ενός διαλόγου απλού, με τους υπαινιγμούς ενός στροβίλου κρυμμένων λέξεων, με την γοργή περιγραφή επιφανειακής δράσης που αφήνει χώρο στη φαντασία.

- Τί θέλεις περισσότερο να τονίσεις στα παραμύθια σου;

– Πιστεύω ότι τα παιδιά έχουν μια δική τους κρίση και σοφία και είναι αυτή που ανιχνεύω στα παραμύθια μου, αυτή που αναζητώ...Τους μιλώ για θέματα που αυτά βιώνουν ασυναίσθητα, χωρίς να σταματήσουν λεπτό να παίζουν: για τη φιλία, την διαφορετικότητα, την αγάπη... Προσπαθώ να τους μιλώ με τον δικό τους τρόπο.

- Αν έγραφες για εφήβους, τί θα ήθελες να τους πεις;

-Αν, λέμε αν, γιατί δεν το τολμώ, θα ήθελα να τους κάνω να νιώσουν περισσότερη σιγουριά για τον εαυτό τους. Και να συνειδητοποιήσουν ότι αυτά είναι τα πιο όμορφα χρόνια της ζωής τους, τα πιο μαγικά, με μια αλυσίδα μοναδικές «πρωτιές».

- Αν έγραφες για τους νέους της εποχής μας;

– Αισιοδοξία, αισιοδοξία, αισιοδοξία! Αύριο είναι μια νέα ημέρα!

- Πως νιώθεις την πολιτική – οικονομική κατάσταση στην χώρα μας αυτή την περίοδο;

- Όπως όλοι: σατισμένη, απελπισμένη, αβέβαιη... Και το πιο θλιβερό η καχυποψία που νιώθουμε πια για όλα...

- Ποιο είναι το αγαπημένο σου "παιδί" από τα βιβλία σου;

– Δεν θα ήθελα να τα ξεχωρίσω. Κάθε ένα έχει ένα μοναδικά δικό του τρόπο να πει την «αλήθεια» του. Ίσως το "Φίλοι; Φως φανάρι", ήταν απλά πιο τυχερό.

- Από που παίρνεις ενέργεια και την μεταφέρεις τόσο φρέσκια;

– Από το γέλιο των παιδιών, από την ίδια τη ζωή, από τον ήλιο, από τη φύση, από την αγάπη των γύρω μου.

- Τί είναι για σένα ο χρόνος; Ο χώρος;

– Ό,τι είναι για τα παιδιά το παγωτό: Ποτέ δεν είναι αρκετό. Ποτέ δεν το χορταίνω. Πάντα θέλω κι άλλο. Αλλά αν έχω πολύ, το βαριέμαι...

<http://www.presspublica.gr/i-pantodinami-iroes-tiw-frantzeskas-3481/>